

Arrest

nr. 265 020 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 januari 2020 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen

dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Betreffende zijn statuut stelt verzoeker dat er is voorbij gegaan aan de praktische en administratieve problemen dat het verlies, en het terug aanvragen, van zijn verblijfsvergunning met zich meebrengt. Hij stelt bovendien wel pogingen te hebben ondernomen om zijn verblijfskaart te vernieuwen, maar hij moest hier lang op wachten. Verzoeker stelt vervolgens dat er in de bestreden beslissing is voorbij gegaan aan verschillende elementen die verzoekers leven in Griekenland ondraaglijk maakten. Zo (i) werd hij in het opvangcentrum aan zijn lot overgelaten, (ii) gedroegen de Griekse inwoners zich erg racistisch, (iii) kreeg hij geen financiële hulp en kon hij enkel overleven door de steun van vrienden, en (iv) werd hij bedreigd door de smokkelaar en vreesde hij dat dit zou ontaarden. Betreffende het incident waarbij hij zou zijn aangevallen door een groep Albanezen, stelt verzoeker wel het nodig te hebben gedaan om zijn rechten te doen gelden. Zo heeft hij aangifte gedaan bij de politie, maar is het dossier gesloten omdat ze de identiteit van de daders niet konden achterhalen, en kreeg hij geen documenten. Ook betreffende de medische zorgen stelt verzoeker dat hij wel degelijk de nodige stappen heeft gezet. Hij is op verschillende ogenblikken in het ziekenhuis langsgesggaan maar de dokter was nooit beschikbaar. Een privé dokter zou te duur geweest zijn. Ook hier zou hij geen documenten hebben gekregen.

De Raad herhaalt vooreerst dat verzoeker niet betwist over een status van internationale bescherming te beschikken. Verder kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt stappen te hebben ondernomen om zijn verblijfskaart opnieuw aan te vragen. Uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat verzoeker niet wou wachten, omdat de politie hem voordien niet had geholpen, en hij niet inzag waarom ze dat nu wel zouden doen. Hij stelt aldus zelf geen poging te hebben ondernomen, louter wegens een andere situatie met de politie, waarover infra verder wordt gesproken. Verzoeker beperkt zich tot algemene verwijzingen naar mogelijke praktische en administratieve moeilijkheden zonder deze concreet aan te tonen. Het gaat hier bovendien om mogelijke vertragingen, verzoeker toont niet aan dat zijn verblijfsvergunning niet zou kunnen hernieuwen, mits het zetten van een aantal stappen.

Betreffende verzoekers elementen die niet zouden zijn aangehaald in de bestreden beslissing, stelt de Raad vooreerst dat verzoeker hiervan geen documenten voorlegt. Verzoeker beperkt zich, betreffende de aangifte bij de politie en de afspraak die hij in het ziekenhuis zou hebben, tot loutere beweringen dat deze instellingen hem niets wilden geven omdat hij dit tegen hen zou kunnen gebruiken. Verzoeker toont niet aan op welke manier verzoeker documenten van een aangifte of een bezoek aan het ziekenhuis tegen deze instellingen zou kunnen gebruiken. Bovendien, betreffende de aangifte bij de politie, kan de Raad enkel vaststellen dat de daders niet konden worden geïdentificeerd, hetgeen altijd een mogelijkheid is. Dit toont op geen enkele manier de onwil van de politiediensten aan om verzoeker te helpen. Betreffende het bezoek aan het ziekenhuis blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de dokter niet aanwezig was, of op vakantie was. Ook dit is een mogelijkheid en duidt niet op enige onwil. Ook betreffende de andere elementen beperkt verzoeker zich overigens tot loutere beweringen die hij niet met enig concreet begin van bewijs aantoonst.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2021, benadrukt verzoekende partij dat haar verblijfskaart vervallen is en verwijst zij naar een recent neergelegde aanvullende nota.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partij erop wijst dat haar Griekse verblijfskaart vervallen zou zijn, strookt dit niet met, doch druist dit in tegen haar eerdere verklaringen. Verzoekende partij verklaarde immers, in strijd met het voorgaande, tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij, begunstigde van internationale bescherming aldaar, in Griekenland een verblijfsvergunning kreeg op “26/1/2020” en dat deze “3 jaar” geldig was, maar dat deze verblijfskaart gestolen werd waardoor zij deze niet kan voorleggen. “Alles werd gestolen”, zo verklaarde ze ten aanzien van de commissaris-generaal (zie notities van het persoonlijk onderhoud van 3 november 2020, p. 5 – 6).

Verzoekende partij betwistte weliswaar eerder, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing werd vastgesteld, met name:

“Daarnaast ondernam u, eens uw verblijfspapieren gestolen waren, geen stappen om deze opnieuw aan te vragen. U geeft zelfs toe dat u reeds voor uw papieren gestolen werden van plan was om naar België te reizen, maar dat dat niet lukte door corona (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U slaagde er bovendien ook probleemloos in om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.”

Ze brengt evenmin concrete en valabele elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 februari 2021 waar wordt vastgesteld:

“Betreffende zijn statuut stelt verzoeker dat er is voorbij gegaan aan de praktische en administratieve problemen dat het verlies, en het terug aanvragen, van zijn verblijfsvergunning met zich meebrengt. Hij stelt bovendien wel pogingen te hebben ondernomen om zijn verblijfskaart te vernieuwen, maar hij moest hier lang op wachten. Verzoeker stelt vervolgens dat er in de bestreden beslissing is voorbij gegaan aan verschillende elementen die verzoekers leven in Griekenland ondraaglijk maakten. Zo (i) werd hij in het opvangcentrum aan zijn lot overgelaten, (ii) gedroegen de Griekse inwoners zich erg racistisch, (iii) kreeg hij geen financiële hulp en kon hij enkel overleven door de steun van vrienden, en (iv) werd hij bedreigd door de smokkelaar en vreesde hij dat dit zou ontaarden. Betreffende het incident waarbij hij zou zijn aangevallen door een groep Albanezen, stelt verzoeker wel het nodig te hebben gedaan om zijn rechten te doen gelden. Zo heeft hij aangifte gedaan bij de politie, maar is het dossier gesloten omdat ze de identiteit van de daders niet konden achterhalen, en kreeg hij geen documenten.

Ook betreffende de medische zorgen stelt verzoeker dat hij wel degelijk de nodige stappen heeft gezet. Hij is op verschillende ogenblikken in het ziekenhuis langsgegaan maar de dokter was nooit beschikbaar. Een privé dokter zou te duur geweest zijn. Ook hier zou hij geen documenten hebben gekregen.

De Raad herhaalt vooreerst dat verzoeker niet betwist over een status van internationale bescherming te beschikken. Verder kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt stappen te hebben ondernomen om zijn verblijfskaart opnieuw aan te vragen. Uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat verzoeker niet wou wachten, omdat de politie hem voordien niet had geholpen, en hij niet inzag waarom ze dat nu wel zouden doen. Hij stelt aldus zelf geen poging te hebben ondernomen, louter wegens een andere situatie met de politie, waarover infra verder wordt gesproken. Verzoeker beperkt zich tot algemene verwijzingen naar mogelijke praktische en administratieve moeilijkheden zonder deze concreet aan te tonen. Het gaat hier bovendien om mogelijke vertragingen, verzoeker toont niet aan dat zijn verblijfsvergunning niet zou kunnen hernieuwen, mits het zetten van een aantal stappen."

De Raad wijst erop en beklemtoont dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

In casu blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen, hetgeen zij niet betwist, doch erkent en bevestigt. Het komt te dezen aan verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat dus redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het (opnieuw) bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij verwijst weliswaar naar allerhande aan haar aanvullende nota van 5 november 2021 gevoegde algemene informatie, doch ze laat na *in concreto* dergelijk bewijs te leveren met betrekking tot haar persoonlijke situatie. Ze brengt namelijk geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en dat zij niet opnieuw in het bezit zou kunnen worden gesteld van Griekse, aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten zoals haar verblijfspapieren, die blijkens haar verklaringen nog enkele jaren geldig zijn, en dat zij deze bij het verstrijken van de geldigheid ervan in de toekomst, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Gelet op het feit dat blijkens verzoekende partij haar verklaringen haar Griekse verblijfsdocumenten nog tot begin 2023 geldig zouden zijn, en zij niet concreet aantoont dat zij vanwege de Griekse autoriteiten, bij aangifte van het verlies/de diefstal ervan, hier niet opnieuw van in het bezit zou kunnen worden gesteld, is de bij de aanvullende nota gevoegde informatie en argumentatie omtrent de ernstige vertragingen bij het verlengen van de verblijfstitel in Griekenland ter zake niet dienstig of nuttig. *In casu* is haar verblijfskaart immers niet vervallen en gaat het hier niet om een verlenging ervan.

4.4. Verzoekende partij verwijst voorts in haar aanvullende nota naar "*Recente bronnen*" die "*een grimmig beeld*" schetsen "*over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland*" en dit o.a. op het vlak van huisvesting, de toegang tot gezondheidszorg, tewerkstelling en financiële hulp. Verzoekende partij verwijst tevens naar buitenlandse rechtspraak, zoals o.a. van de Nederlandse Raad van State. Verder beklemtoont zij dat er in Griekenland in de praktijk een groot verschil is (in behandeling) tussen enerzijds de Griekse onderdanen en anderzijds de begunstigden van internationale bescherming aldaar, hetgeen volgens haar een schending van het internationaal erkend principe van gelijke behandeling uitmaakt. Verzoekende partij stelt dat zij als begunstigde van internationale bescherming niet hetzelfde behandeld wordt als de Griekse onderdanen, en wijst erop dat

er “steeds een individuele toetsing aan artikel 3 EVRM dient plaats te vinden in geval van terugkeer naar Griekenland, die los moet worden gezien van de algemene situatie van de Griekse onderdanen doordat deze niet vergelijkbaar is”.

Waar in de aanvullende nota naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State wordt verwezen, wijst de Raad erop dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt. De loutere, algemene verwijzing naar enkele arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat ofschoon de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, in de praktijk soms niet kan worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

Ofschoon blijkens voormelde informatie de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is, volstaat de loutere, algemene verwijzing naar de precaire situatie aldaar op zich evenwel niet om aan te tonen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers in navolging van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking van 26 februari 2021 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt de verschillende vaststellingen die alzo doen besluiten. De Raad beklemtoont dat een algemene verwijzing naar de situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar verzoekende partij dus evenwel in gebreke blijft. Ze beperkt zich tot hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormelde verdragsbepaling stipt de Raad nog aan dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze

bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 februari 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET